

Pilluarit – til lykke

Jens Rosing 70 år

Af Helge Schultz-Lorentzen

Kære Jens. Det grønlandske Selskab og tidsskriftet GRØNLAND vil med dette festskrift hylde dig og ønske dig til lykke med de 70 år d. 28. juli. Festskriftets artikler vil omtale nogle af de mange forskellige områder og emner du i tidens løb har beskæftiget dig med indenfor grønlandsk kultur og kunst. De er skrevet af personer, der står dig nær, fagfæller, dine venner. Det har ikke været helt nemt. Dine evner som iagttager og fortæller er legendariske. Dertil kommer din fantastiske hukommelse og kreative fantasi. Disse kendsgerninger har ikke gjort det særlig let for os andre at skulle fortælle noget om dig for dig. Når man i dit selskab kommer i det nostalgiske fortællehjørne begynder historierne ofte med: »Kan du huske –«, så er du altid den, der husker historiens detaljer bedst. Men jeg prøver nu alligevel.

Ja, kan du huske da vi for knapt 50 år siden skulle gøre noget ved vores uddannelse? Du gik på Akademiet. Vi var begge børn af Grønland og søgte derfor naturligt sammen med ligestillede. Vi mødte bl.a. troligt op til det månedlige møde i Det grønlandske Selskab i Bor-

Den unge Jens Rosing i København.

gerne Hus. Det var nu ikke så meget de lange og ofte ret kedelige foredrag eller den efterfølgende diskussion vi kom for, men for at deltage i den traditionelle dansemik bagefter. Der var mærkværdigvis også en del piger, som kom i Selskabet af samme grund, og det endte altid på et nærliggende værtshus bagefter. Og kan du huske, da din onkel Nikolaj var i Danmark, som deltager i Den store Grønlandskommission og gjorde København usikker. Når dansemikken i Selska-

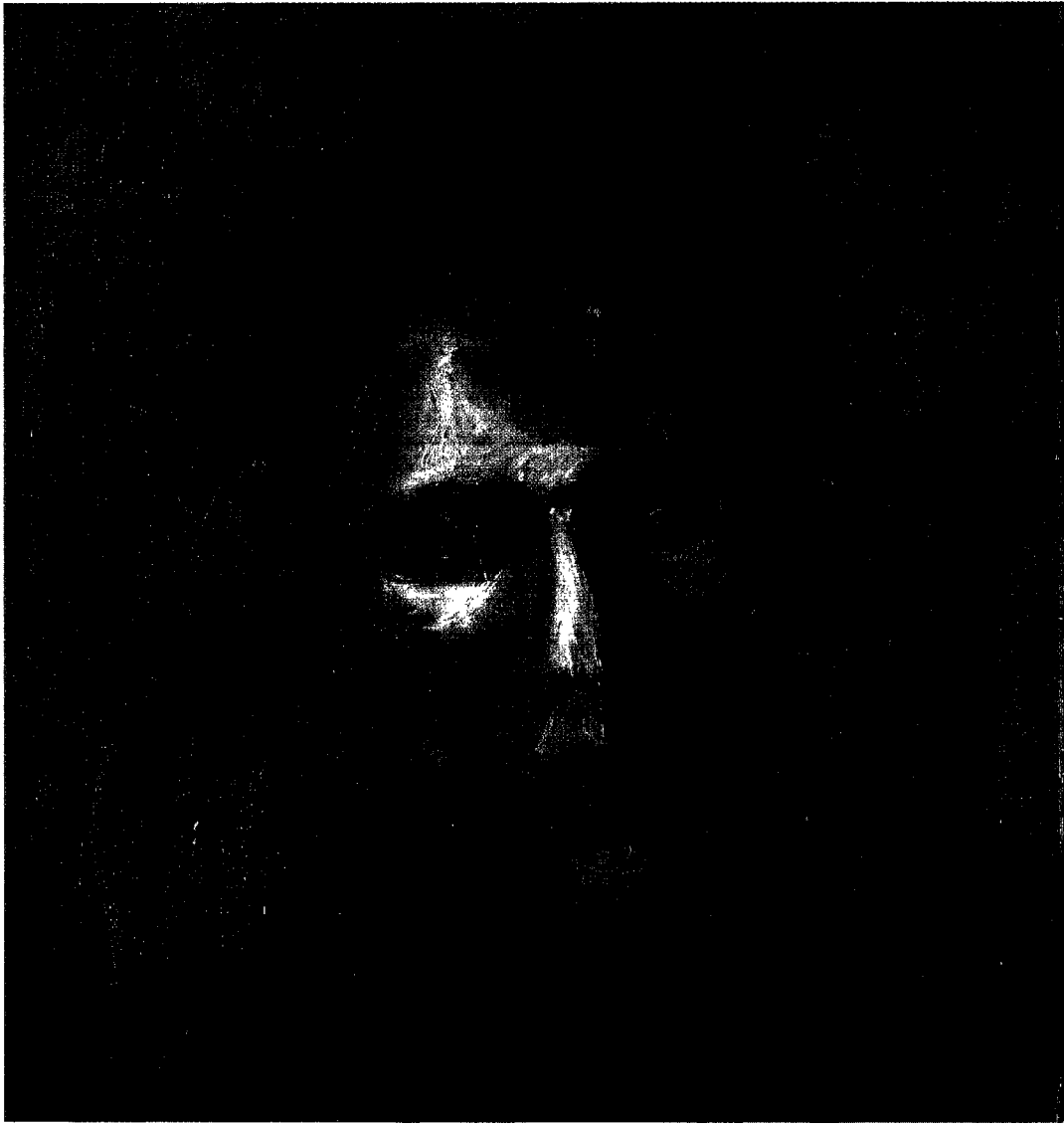
Karneval 1951. Jens og senere landshøvding N. O. Christensens kone Birte.

bet sluttede, drog vi – anført af Nikolaj – til »Den røde Pimpernel« for at indtage et krus øl. Når Nikolaj gjorde sin entre stoppede musikken og slog over i – hvad de troede var den grønlandske nationalsang: Lille Peter Edderkop.

Hyblen på Amager var stedet hvor man mødtes når studierne tillod det. Ind imellem holdt vi nogle overdådige ædegilder – mest når vi havde fået pakke hjemmefra med ryper, mattak, laks eller renskød. Når vi så ikke kunne få mere ned og var kommet over bøvsestadiet, smed du skjorten og dansede østgrønlandsk trommedans med et grydelåg og en træske som tromme.

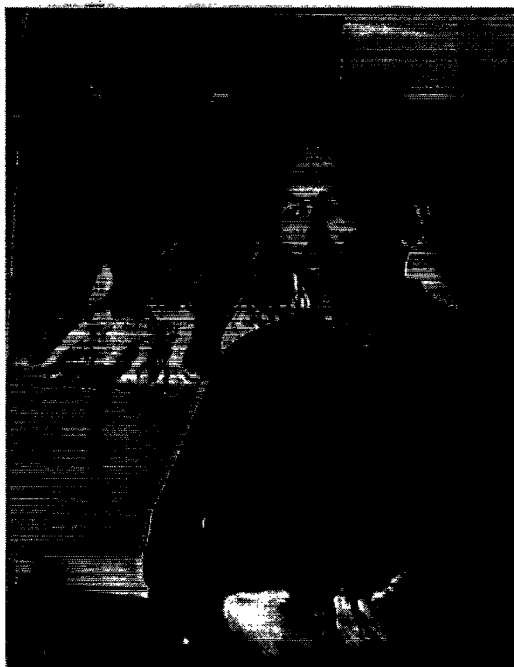
Jens, Robert Petersen (senere professor i eskimologi) og grønlandsfotografen Jette Bang.

Bodil Kaalunds portræt af Jens Rosing, et oliemaleri fra akademi-tiden. Bodil Kaalund skriver: »Jens var både en eksotisk akademikammerat og et meget friskt pust. En fri fugl, der drømte om Lapland. Hvorefter han tog derop!«

Du rejste til Lapmarken. Du blev renvogter. Du fik Dagny, I kom til Itinnera, I fik Aslaq og Øivind. Og vi mødtes igen i Godthaab, som det dengang hed. Engang var det på Skibshavnsvejen, en meget tidlig morgen. Dagny skulle på sygehuset og føde.

Itinnera blev et sted, man gerne lagde ind på sine tjenestrejser i Godthaabsfjorden. Dagny havde altid noget spiseligt at byde på og du havde altid noget at fortælle: Oplevelser med rensdyrene, nye iagttagelser, teorier om hvordan nordboer og eskimoer havde levet i de egne

Jens i Itinnera.

o.s.v. Vi glemte alt om søvn og kom som regel først til køjs, når vi igen var ombord i båden for at komme videre.

Jeg husker engang et sådant besøg en sommerdag med Mads, hvor du inden aftensmaden lige ville vise os noget. Du tog dine 2 små drenge ved hånden og vi gik og gik, alt imens du fortalte om hver sten, hvert græstørv vi trådte på. Vi nåede helt til Ameralikken, inden vi vendte hjem. Maden ventede, Dagny ventede tålmodigt. Det var blevet en del over drengenes sengetid.

Vore veje skiltes atter. Næste gang var museumsverdenen: Du på Landsmuseet, jeg i Qaqortoq. Og igen nogle år senere på Nationalmuseet i ganske andre omgivelser, hvor vi måske ovenikøbet fik langt flere fællesinteresser og berøringspunkter end vi havde haft tidligere. Du blev en

hyppig og velkommen gæst i Grønlandssekretariatet og på Etnografisk Samling. Du gav os inspiration, vi nød dine historier, dine skrøner og dine hjemmegjorte snapse.

Indimellem mødes vi så også i Det grønlandske Selskab. Nu er der ikke længere dansemik bagefter, men foredragene er til gengæld blevet mere interessante.

Taamane – dengang – havde ingen af os forestillet sig, at du skulle blive en populær foredragsholder/fortæller i Det grønlandske Selskab. Endog medlem af Selskabets bestyrelse i en årrække. Ej heller, at det skulle falde i mit lod at overrække dig Rink-medaljen i 1990, og nu på Selskabets vegne lykønske dig med 70-års fødselsdagen.

Hjertelig til lykke Jens, og tak for mange gode timer i dit selskab.

Overrækkelse af Rink-medaljen i 1990.